

## tractament

Els objectius del tractament són **reduir els símptomes i controlar el procés autoimmunitari**, alhora que es manté la capacitat de combatre la malaltia. Els símptomes es tracten d'acord amb el tipus i la gravetat del procés.

Normalment, les hormones o altres substàncies que l'òrgan afectat produeix s'han de subministrar en forma de suplement, com ara els suplement per a la tiroide, injeccions d'insulina o altres. També pot ser que s'hagin de prendre mesures per millorar la mobilitat o altres funcions en el cas de trastorns que afectin els ossos, les articulacions o els músculs.

L'autoimmunitat es controla suprimint part de la resposta del sistema immunitari, per evitar que ataqüi el propi organisme. Tanmateix, aquesta supressió s'ha de controlar per aconseguir un equilibri i que el sistema immunitari continuï protegint. L'objectiu, així doncs, **consisteix a reduir la resposta immunitària contra els teixits normals del cos mentre es deixa intacta la resposta immunitària contra els microorganismes i els teixits anormals**. Per aconseguir-ho s'utilitzen els medicaments immunosupressors (entre els quals hi ha la ciclofosfamida i l'azatioprina). Altres tractaments utilitzats són els antiinflamatoris no esteroïdals (AINE) i els corticoides que s'utilitzen per millorar la resposta inflamatòria que acompanya normalment les malalties autoimmunitàries.

Actualment han aparegut en el mercat els anomenats fàrmacs biològics, uns medicaments d'elaboració molt complexa i costosa que pretenen actuar sobre elements molt concrets del sistema immunitari. En són un exemple els anomenats anti-TNF, que bloquegen la funció del factor de necrosi tumoral (TNF) i actuen sobre la resposta immunitària i inflamatòria que es produeix. Aquests tractaments són molt moderns, cada vegada n'apareixen més i estan donant bons resultats en algunes malalties autoimmunitàries. Un altre sistema innovador és l'afèresi de granulòcits, un tractament que consisteix a sotmetre la sang a un sistema de filtratge en diverses sessions i que recull part dels agents inflamatoris que produeix el sistema immunitari. D'aquesta manera s'aconsegueix reduir les seqüeles que produeixen les inflamacions derivades del trastorn del sistema immunitari.

## associació

Encara no hi som tots, però ja som bastants els qui estem agrupats per un mateix motiu: la síndrome de Behçet. Com que no som gaires, considerem que associar-nos és una bona manera d'ajudar-nos a solucionar els problemes que ens sorgeixen en la vida diària.

L'Associació Espanyola de la Malaltia de Behçet pretén evitar que tant els malalts com la gent que ens envolta ens sentim sols i ofereix, en la mesura del possible, assessorament i ajuda. No hem d'oblidar que la unió fa la força, de manera que davant possibles ajudes, recerques, trobades, etc., podrem actuar millor com a associació que cadascun per separat.

L'associació, a través del fòrum de la seva pàgina web ([www.behcet.es](http://www.behcet.es)), ha creat el millor punt de trobada i alhora la millor teràpia per als malalts de Behçet. A la web pots trobar més informació sobre la malaltia o, si ho prefereixes, pots contactar amb nosaltres per telèfon o correu electrònic:

correu electrònic  
[behcet@behcet.es](mailto:behcet@behcet.es)

telèfon: 659 576 879  
Montserrat Pàmies, presidenta de l'associació

web  
[www.behcet.es](http://www.behcet.es)

Amb la col·laboració de:



## malalties autoimmunitàries

autoimmunitàries



associació  
espanyola  
de la  
malaltia  
de behçet

## sistema immunitari

El sistema immunitari està format per un conjunt de mecanismes que protegeixen l'organisme de les infeccions per mitjà de la **identificació i l'eliminació** d'agents patògens. Atesa la gran diversitat d'agents patògens, aquesta tasca és extremament complexa i les amenaces s'han de detectar amb una especificitat absoluta i **distingint-les de les cèl·lules i teixits normals de l'organisme**. A això cal sumar-hi la capacitat evolutiva dels patògens, que els permet trobar maneres d'evitar la detecció per part del sistema immunitari i així infectar l'organisme.

Per tal de protegir-se, els organismes vius han desenvolupat diversos mecanismes que **els permeten reconèixer i neutralitzar patògens**. El sistema immunitari dels éssers humans comprèn diversos tipus de **proteïnes, cèl·lules, òrgans i teixits**, que interactuen en una xarxa elaborada i dinàmica. Aquesta resposta immunitària és molt complicada i inclou la capacitat d'adaptar-se per tal de reconèixer patògens concrets de manera eficient. El procés d'adaptació crea **memòries immunològiques** i permet oferir una protecció més efectiva davant de futures agressions d'aquests patògens. Aquest procés és la base de la vacunació.

## malaltia autoimmunitària

Els trastorns del sistema immunitari es presenten quan **la resposta immunitària és inadequada, excessiva o inexistent**. Els trastorns autoimmunitaris es desenvolupen quan el sistema immunitari **destrueix els teixits normals** del cos com a conseqüència d'una reacció d'hipersensibilitat, similar a les al·lèrgies, en la qual el sistema immunitari reacciona davant una substància que normalment ignoraria. En les al·lèrgies, el sistema immunitari reacciona contra una substància externa que normalment seria inofensiva. En els trastorns autoimmunitaris, el sistema immunitari reacciona contra teixits corporals normals propis.

Normalment, el sistema immunitari és capaç de diferenciar els teixits propis del cos dels que no ho són. És normal, tot i això, que algunes cèl·lules del sistema immunitari esdevinguin sensibles a les cèl·lules dels teixits propis, però hi ha mecanismes mitjançant els quals el sistema immunitari controla aquestes cèl·lules. **Els trastorns autoimmunitaris es presenten quan s'interromp el procés de control normal o quan es produeixen alteracions en els teixits normals del cos, de manera que ja no és possible reconèixer-los com a propis**. Es desconeixen els mecanismes que provoquen aquesta interrupció del control de les cèl·lules o aquests canvis en els teixits. Tanmateix, hi ha una teoria que afirma que diversos microorganismes i altres factors ambientals, incloent-hi l'exposició a determinats medicaments, poden desencadenar alguns d'aquests canvis, especialment en les persones que tenen una predisposició genètica a patir trastorns autoimmunitaris.

Aquests trastorns causen la destrucció d'un o més tipus de teixit del cos, creixements anormals o canvis en la funció dels diferents òrgans i teixits. Pot afectar només un òrgan o un tipus de teixit o pot afectar múltiples òrgans o teixits. **Els òrgans o teixits que resulten afectats més sovint pels trastorns autoimmunitaris són els components de la sang**, com ara els glòbuls vermells, els vasos sanguinis, el teixit connectiu i les glàndules endocrines com, per exemple, la tiroide o el pàncrees, els músculs, les articulacions i la pell.

Hi ha un conjunt de símptomes molt inespecífics, comuns a les malalties autoimmunitàries en general, que inclouen, entre altres, fatiga, malestar (sensació vaga de malestar), mareig i febre (lleuger augment de la temperatura durant uns quants dies). Malgrat aquests símptomes comuns cal remarcar que els símptomes dels trastorns autoimmunitaris varien àmpliament segons la malaltia que es pateix i el teixit afectat per l'acció del sistema immunitari. Atesa la gran varietat de símptomes i el fet que, moltes vegades, aquests símptomes es presenten de manera vaga, el diagnòstic resulta molt complicat per al metge. Les proves que s'acostumen a utilitzar, com ara la velocitat de sedimentació eritrocítica (ESR) o la proteïna C-reactiva (PCR), mai no proporcionen uns resultats fiables al cent per cent, per la qual cosa la majoria de vegades les malalties autoimmunitàries es diagnostiquen mitjançant l'observació continuada de l'evolució del pacient i dels seus símptomes per part del metge.